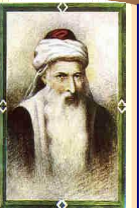

מכון "הלכות שבת החדשי" – ללימוד כל אר"ה "הלכות שבת" – במעגל החודש
 שעל ידי "מעגל עולמי ללימוד שולחן ערוך הלכות שבת"
 אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי אלמלי משמרין ישראל שתי שבתות כהלכתן מיד נגאלים

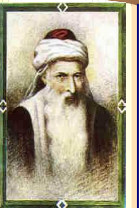
עמ"י

עש"ו

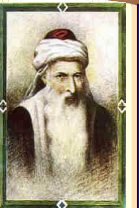
רבינו יוסף קארו זיע"א
 בעל מחבר ספר "שולחן ערוך"
 נפטר בעירו צפת תרפ"א
 י"ד ניסן שנת ת"א ש"ק לפ"ק
 (שם אביו ר' אפרים ז"ל)

רבינו משה איסרליש זיע"א
 בעל מחבר ספר "דרכי משה"
 נפטר בעיר קראקא י"ד
 י"ח אייר שנת ת"א ש"ק לפ"ק
 (שם אביו ר' ישראל ז"ל)

רבינו משה איסרליש זיע"א
 בעל מחבר ספר "דרכי משה"
 נפטר בעיר קראקא י"ד
 י"ח אייר שנת ת"א ש"ק לפ"ק
 (שם אביו ר' ישראל ז"ל)

אמר רחב"א אמר רבי יוחנן כל החשמו שבת נהלכתו
 אפילו עובד עבודה זרה נדוד אנוש חוחלין לו

הלכות שבת החדשי
לימוד שולחן ערוך הלכות שבת
לכל החודש – שני עמודים ליום

אמר רב יהודה אמר רב אלמלי שחור ישראל
 שבת ראשונה לא שלטה בהן אומה ולשון

קורבם הלימוד יאמר: הגני רוצה ללמוד. כדי שביאני התלמוד לידי מעשה. ולידי מדות ישראל. ולידי ידעית התורה.
 נהביני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתנחלים יאהרונה"י
 על ידי הנעלים ברחליו ורחימו ברחוקא שלים בשם כל ישראל.

7 לחודש

המשך סימן רנג – דין כירה ותנור ליתן עליה הקדירות בערב שבת

ג. המשכים בבוקר וראה שהקדירה תבשילו וירא פן יקדיח יותר יכול להסיר ולהניח קדירה ישנה ויקנית על פי הכירה ואז ישים הקדירה שהתבשיל בתוכה על גבי הקדירה ויקנית ויזהר שלא ישים קדירתו על גבי קרקע ושתהיה רותחת (וכבר נתבאר שנוהגים להקל אף אם נתנה על גבי קרקע):

ד. יש למחות ביד הנוהגים להטמין מבעוד יום קומקום של מים חמין ונותנים אותם לתוך הקדירה בשבת כשהתבשיל מצטמק (ועיין לקמן סימן ש"ח):

ה. מותר לתת על פי קדירת חמין בשבת תבשיל שנתבשל מערב שבת כל צרכו כגון פאנדי"ש וכיוצא בהן לחממן לפי שאין דרך בישול בכך אבל להטמין תחת הבגדים הנתונים על גבי המיחם ודאי אסור. הגה: והוא הדין שאסור להניחו על גבי כירה אפילו גרופה וקטומה דלא התירו אלא חזרה וכדרך שנתבאר. ויש מתירין ליתן לתוך תנור שאפו בו מבעוד יום דמאחר שלא הטמינו בו רק אפו בו מבעוד יום לא נשאר בו רק הבל מעט ואין לחוש לבישול (כל בו) ובלבד שלא נצטנן לגמרי. ויש מחמירין בזה. ואם החום כל כך בתנור שהיד סולדת בו אסור. ועיין לקמן סימן ש"ח וכל הדברים שאסור לעשות מדברים אלו אסור לומר לאינו יהודי לעשות. לכן אסור לומר לאינו יהודי לחם הקדירה אם נצטנן ואם עשה כן אסור לאכול אפילו צונן (בית יוסף והרשב"א בתשובה). אמנם אם לא נצטנן כל כך שעדיין ראויים לאכול אם חממו אותו האינם יהודים מותרין לאכול לכן נוהגין שהאינם יהודים מוציאים הקדירות מן התנורים שמטמינים

בהן ומושיבין אותן אצל תנור בית החורף או עליו ומבערת השפחה אחר כך התנור הוא ועל ידי זה הקדירות חוזרים ונתחיים. אבל על ידי ישראל אסור בכהאי גונא (תרומת הושן). אבל אם הקדירות עדיין חמין מותר להעמידן אצל תנור בית החורף מאחר שנתבאר דתנורים שלנו יש להם דין כירה וסמיכה בכירה שאינה גרופה וקטומה כדין גרופה וקטומה לענין נתינה עליה וכבר נתבאר שנהגו להקל בחזרה בשבת אפילו הניחה על גבי קרקע והוא הדין לסמוך לתנור שאינו גרוף וקטום הואיל והקדירה עדיין חם ומבושל כל צרכו וכן המנהג פשוט להתיר ועיין לקמן סימן ש"ח:

סימן רנד – דיני תבשילין המוכנים מערב שבת כדי להגמר בשבת, ובו ט' סעיפים

א. אף על פי שבשר חי מותר להשהותו הני מילי בקדרה אבל בצלי שאצל האש אסור להניחו סמוך לחשיכה שממחר להתבשל ואתי לחתויי והני מילי בבשר שור או עז אבל בשר גדי ועוף שהם מנותחים לאברים מותר דלא חיישינן לחיתוי שאם יחתה בגחלים יתחרך (פירוש יצא מגדר הצלי ונכנס בגדר הנשרף) הבשר שאינו צריך אלא חמימות האש בלבד ואם הוא בתנור וטח פיו בטיט בין גדי ועוף שלמים בין בשר שור או עז מותר דלא חיישינן לחיתוי שאם בא לפתוח התנור ולחתות תכנס הרוח ויצטנן התנור ויתקשה הבשר ויפסיד. הגה: ואין חילוק בזה אם הוא חי לגמרי או שנתבשל קצת (בית יוסף). וכל זמן שחלל הגוף שלם אף על פי שאין עליו ראשו וכרעיו מקרי שלם (הגהות מרדכי). ויש מחמירין וסוברין דבתנור טוח בטיט הכל שרי ועל גבי האש שהוא מגולה הכל אסור ובתנור שפיו

מכוסה אלא שאינו טוח בטיט אז יש לחלק בין גדי ועוף לשאר בשר כדרך שנתבאר והכי נהוג כסברא זו (טור והגהות אשרי ובית יוסף בשם רש"י וסמ"ג וסמ"ק וסה"ת):

ב. אין צולין בצל וכיצה או בשר על גבי גחלים אלא כדי שיצלה מבעוד יום משני צדדיו כמאכל בן דרוסאי שהוא חצי בשולו אפילו הוא בשר גדי דכיון שהניח על גבי גחלים אינו חושש אלא שיצלה מהרה ואף על פי שיתחרך חיישינן שמא יחתה אבל כשנצלה כמאכל בן דרוסאי לא חיישינן דלמא אתי לחתויי אפילו אם הוא בשר שור שמאחר שהוא ראוי לאכילה למה יחתה להפסידו:

ג. אם עבר או שכח ונצלה בשבת באיסור אסור:

ד. פירות שנאכלין חיינן מותר ליתנם סביב הקדירה אף על פי שאי אפשר שיצלו קודם חשכה ומיהו צריך לזהר שלא יחזיר הכיסוי אם נתגלה משחשיכה ושלא להוסיף עליו עד שיצולו מפני שממחר לגמור בשולם בשבת:

ה. אין נותנין סמוך לחשיכה פת לתנור אלא כדי שיקרמו (פירוש שיצלה על פני הלחם קרום וקליפה מחמת האש) פניה המדובקים בתנור ולא חררה על גבי גחלים אלא כדי שיקרמו פניה שכנגד האש. הגה: וכל שפורסה ואין החוטין נמשכין קרוי קרימת פנים (הגהות מיימוני פרק ג'). ופשטיד"א או פלאדיין צריך שיקרמו פניה למעלה ולמטה ויתבשל מה שבתוכה כמאכל בן דרוסאי (בית יוסף בשם סמ"ג והגהות מיימוני). ואם נתן אותם סמוך לחשיכה ולא קרמו פניהם אם במזיד אסור עד מוצאי שבת בכדי שיעשו ואם בשוגג אם אין לו מה יאכל מותר לו לרדות ממנו מזון שלש סעודות

הנה מוצא פאן ספר שולחן ערוך הלכות שבת מחוקק כלל החודש. שני עמודים ליום. כך יגמור כל הלכות שבת מדי חודש בחדשו. ויזכה שימחלו לו כל עוונותיו. נא לפרסם בקפתי פנסיות ובקפתי מדרשות. ובשמחות. וכלל החכמים וידידים. הלכות את הרבים להיות "בן עולם הפא" על ידי לימוד "הלכות" בכל יום. שהוא תורה לשמה!
וכל המזכה את הרבים ד' לחודש – עמוד א' זוכה לפנים צדיקים!

ואומר לאחרים שאין להם מה יאכלו
 כווא ורדו לכם מזון שלש סעודות
 וכשהוא רודה לא ירדה במרדה (פירוש
 ברחת ובמזרה תרגום מרדה פאל"ה בלע"ז)
 אלא בסכין וכיוצא בו שלא יעשה כדרך
 שעושה בחול ואם אי אפשר לרדות
 בשינוי ירדה במרדה ואם נתנה בכדי
 שיקרמו פניה כיון דלא עבד איסורא
 וצורך שבת הוא רודה כדרכו ושלא
 לצורך היום אסור אפילו בשינוי. הגה:
 וכל זה בתנור שאינו טוח בטיט (הגהות אשרי)
 אבל אם הוא טוח בטיט או שאינו אופה
 לצורך שבת רק למוצאי שבת דיש לו זמן
 לאפותו מותר דלא גזרינן בכהאי גוונא שמא
 יחתה (כל בו):

ו. ואם נתנו בשבת אפילו במזיד מותר לו
 לרדות קודם שיאפה כדי שלא יבא לידי
 איסור סקילה:

ז. בתנורים שלנו שאין בהם רדייה מותר
 להוציא יותר משלש סעודות בסכין או
 בשום דבר שיתחוב בו ומכל מקום לא
 יוציא ברחת משום דמחזי כעובדין
 דחול:

ח. לא ימלא אדם קדירה עססיות (פירוש
 מיני קטניות הגדלות בארץ ישראל ולא
 בכבל) ותורמוסין ויתן לתוך התנור ערב
 שבת סמוך לחשיכה מפני שדברים אלו
 אינם צריכים בישול רב ודעתו עליהם
 לאכלם לאלתר ומפני כך אף על פי שלא
 נתבשלו כל עיקר הרי הם כשאר תבשיל
 שהתחיל להתבשל ולא נתבשל כל צרכו
 שאסור להשהותו והוא הדין לכירה
 וכופח. הגה: כשאין גרופים וקטומים
 ואפשר לחתות (בית יוסף ומגילה פרק ג'). ואם
 עשה כן אפילו בשוגג אסורים למוצאי
 שבת עד כדי שיעשו:

ט. כיוצא בו לא ימלא חבית של מים ויתן
 לתוך התנור ערב שבת עם חשיכה ואם
 עשה כן אסורים למוצאי שבת בכדי
 שיעשו:

**סימן רנה – הכנת האש קודם הכנסת
 שבת, ובו ג' סעיפים**

א. אין עושין מדורה מעצים סמוך לחשיכה
 עד שיצית בהן האור בענין שתהא
 השלהבת עולה מאליה בלי סיוע עצים
 אחרים ואם הוא עץ יחידי צריך שיאחזו
 האור ברוב עביו וברוב היקפו ואם לא
 הודלקה כל כך אסור ליהנות בה בשבת
 גזירה שמא יחתה בה ויניד העצים כדי
 שתעלה השלהבת וכשהודלקה כשיעור
 יכול להתחמם כנגדה בשבת ולהשתמש
 לאורה בין אם הוא על גבי קרקע או על
 גבי המנורה ואפילו היא מדברים שאין
 עושין מהם פתילה לשבת:

ב. יש אומרים שבפחמין אפילו לא אחז
 בהם האור אלא כל שהוא שרי מפני
 שהם דולקים והולכים:

ג. מדורה של זפת ושל גפרית ושל קש
 וגבבא אפילו לא אחז בהם האור אלא
 כל שהוא שרי וכן מדורה של קנים ושל
 גרעיני תמרים כשהם מפוזרים אבל אם
 הקנים אגודות והגרעינים ככל צריכים
 שיצית בהם האור עד שתהא השלהבת
 עולה מאליה ויש אומרים בהיפך:

**סימן רנו – ששה תקיעות שהיו תוקעין
 בערב שבת, ובו סעיף אחד**

א. כשהיו ישראל בישובן היו תוקעין בערב
 שבת שש תקיעות כדי להבדיל את העם
 מן המלאכה. הגה: ונהגו בקהלות הקדושות
 שכל שהוא סמוך לשבת כחצי שעה או שעה
 שמכריז שליח ציבור להכין עצמן לשבת
 והוא במקום התקיעות בימיהם וכן ראוי
 לנהוג בכל מקום:

**סימן רנז – דיני הטמנת חמין, ובו ח'
 סעיפים**

א. אין טומנין בשבת אפילו בדבר שאין
 מוסיף הבל אבל בספק חשיכה טומנין
 בו ואין טומנין בדבר המוסיף הבל אפילו
 מבעוד יום ואם הטמין בדבר המוסיף
 הבל התבשיל אסור אפילו בדיעבד
 ודוקא בצונן שנתחמם או שנצטמק ויפה

לו אבל בעומד בחמימותו כשעה
 ראשונה מותר. הגה: יש אומרים דאם שכח
 והטמין בשוגג בדבר המוסיף הבל שרי
 לאכול (הגהות מרדכי). (ויש אומרים דכל זה
 אינו אסור אלא כשעושה לצורך לילה אבל
 כשמטמין לצורך מחר מותר להטמין מבעוד
 יום בדבר שמוסיף הבל (מרדכי ריש פרק כירה
 ובית יוסף סוף סימן רנ"ג בשם שבולי לקט)
 ובדיעבד יש לסמוך על זה ובלבד שלא יהא
 רגיל לעשות כן):

ב. אפילו תבשיל שנתבשל כל צרכו אסור
 להטמין בשבת אפילו בדבר שאינו
 מוסיף הבל ומכל מקום לשום כלים על
 התבשיל כדי לשמרו מן העכברים או
 כדי שלא יתסנף בעפרורית שרי שאין זה
 כמטמין להחם אלא כשומר ונותן כסוי
 על הקדירה (ועיין לעיל סימן רנ"ג):

ג. אלו הם דברים המוסיפים הבל פסולת
 של זיתים או של שומשמין וזבל ומלח
 וסיד וחול בין לחים בין יבשים ותבן
 וזגין ומוכין ועשבים בזמן ששלשתן
 לחין ואלו דברים שאינם מוסיפים הבל
 כסות ופירות וכנפי יונה (או שאר נוצות
 מהרר"א בהגהות) ונעורת של פשתן
 ונסורת של חרשין (פירוש הקש הדק הנופל
 מן העץ כשמגררים אותו במגירה). הגה: יש
 אומרים דמותר להטמין בסלעים אף על פי
 שמוסיפין הבל דמלתא דלא שכיחא לא גזרו
 ביה רבנן (תוספות ומרדכי ריש פרק לא יחפור):

ד. אף על פי שאין טומנין בשבת אפילו
 בדבר שאין מוסיף הבל אם טמן בו
 מבעוד יום ונתגלה משחשיכה מותר
 לחזור ולכסותו. וכן אם רצה להוסיף
 עליו בשבת מוסיף וכן אם רוצה ליטלו
 כולו ולתת אחר במקומו בין שהראשון
 חם יותר מהשני בין שהשני חם יותר
 מהראשון אפילו לא היה מכוסה אלא
 בסדין יכול ליטלו לכסותו בגלופקרין
 והוא שנתבשלה הקדירה כל צרכה אבל
 אם אינה מבושלת כל צרכה אפילו
 להוסיף על הכיסוי אסור שתוספת זה
 גורם לה להתבשל:

**ולכך אשרי שוקדי תורתו לדעת איך ומה יתנהג אדם במה שהוא איש ישראלי, ובפרט
 בענין שבת קודש, אשר הזהרתי ואמרתי כל פעם ופעם, מי שלא למד הלכות שבת על
 בורים פעמיים ושלש, לא יוכל להמלט שלא יקרה לו חילול שבת, הן דאורייתא והן
 דרבנן, וענין שבת הוא מאוד לנו למחסה בגלות. (יערות דבש - חלק שני - דרוש ג')**

הנה מוכא פאן ספר שו"ת ערוך הלכות שבת מחולק ל'ה' החודש. שני עמודים ליום. כף יגמור כף הלכות שבת
 מדי חודש פחדשו. וזכה שימחלו לו כף עונותיו. נא לפרסם פתמי פנסיות ובכתי מדקשות. ובשמחות. ולכל
 סחברים וידידים. וזכות את הרבים להיות "בן עולם הבא" על ידי "ימוד" ה"לכה" בכל יום. שהוא "תורה לשמה"!
וכל המזכה את הרבים ד' לחודש - עמוד ב זוכה לפנים צדיקים!

